

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.154/2024/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Pohárnok Barbara ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Komárom-Esztergom Vármegyei Rendőr- főkapitányság (2800 Tatabánya, Komáromi utca 2.)
Az alperes képviselője:	dr. Magyar Zsuzsanna kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	mulasztási per
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 1.K.701.306/2023/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes hivatásos állományába tartozó, járőrszolgálatot ellátó rendőrei a magát felperes állampolgársága állampolgárnak valló – Magyarország területére 2022. október 5. napján illegálisan érkezett, majd másnap a Köztársaság1 területére illegálisan belépni kívánó – felperest intézkedés alá vonva gyűjtőpontra szállították, ahol az alperes Alosztály1 állományába tartozó rendőreinek átadták. A felperes a 2022. október 6. napjáról

2022. október 7. napjára virradó éjszakát a rendőrkapitányságon töltötte, majd 2022. október 7. napján – orvosi ellátását követően – a határ1 határhoz szállították, ahol a Kirendeltség1 képviselői 17:25 perckor az ideiglenes biztonsági határzár (a továbbiakban: IBH) kapuján a Köztársaság2 területére átkísérték.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 38. § (1) bekezdés b) pontja és 129. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) közigazgatási cselekmény időpontjában hatályos 54. § és 55. §-ai szerinti idegenrendészeti, vagy kiutasítást előkészítő őrizet elrendelését elmulasztotta, e tárgyban jogorvoslati kérelemmel támadható döntést (határozatot) nem hozott; másodlagosan a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 33. § (1) bekezdés f) pontja szerinti előállítást és az erről szóló (4) bekezdés szerinti igazolás kiállítását elmulasztotta.

Előadta, hogy az alperesi intézkedés jogalapja az államhatárról szóló 2007. évi LXXXIX. törvény (a továbbiakban: Áht.) 5. § (1b) bekezdésében szabályozott feltartóztatás és átkísérés jogintézménye. 2022. október 6.-7. napjai között személyi szabadságától megfosztott fogvatartott volt, ugyanakkor vele szemben sem idegenrendészeti, sem egyéb hatósági eljárás nem indult. Az átkísérés az Emberi Jogok Európai Egyezménye (a továbbiakban: EJEE), az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB), valamint az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) jogértelmezésében kiutasításnak, kitoloncolásnak minősül, és az alperes ennek végrehajtása céljából alkalmazott fogvatartást. Az EJEE 5. cikke, az Európai Unió Alapjogi Chartájának 6., 47. cikkei, 52. cikk (1) és (3) bekezdései, valamint az Alaptörvény IV. cikk (1)-(2) bekezdései, I. cikk (3) bekezdése biztosítja a hatékony jogorvoslathoz való jogot. A fogvatartásra, valamint a határozathozatalra vonatkozó előírásokat a Harmtv. 54.-55. §-ai, 87/L. § (1) bekezdése és 87/M. § (1) bekezdése szabályozza. A fogvatartás jogszerűségének alapvető feltétele, hogy arról formális, indokolt és külön jogorvoslattal támadható döntés szülessen, ennek hiányában az nem tekinthető jogszerűnek, a fogvatartott jogorvoslathoz való joga sérül. Emellett a fogvatartás szabályainak is világosnak és egyértelműnek kell lennie ahhoz, hogy az az EJEE 5. cikke szerint önkényesnek ne minősülhessen. Az alperes mulasztást követett el, mivel ügyében a Harmtv. 54. § vagy 55. §-ai szerint az idegenrendészeti, illetve a kiutasítást előkészítő őrizetről jogorvoslattal támadható indokolt határozatot nem hozott, illetve az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja szerinti elfogás és előállítás intézkedésről a (4) bekezdés szerinti okiratot nem állította ki.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte. A Kúria joggyakorlatára hivatkozással vitatta, hogy mulasztást követett volna el. Az intézkedés jogalapja az Áht. 5. § (1b) bekezdése volt, mely nem ír elő határozathozatali kötelezettséget, rendőri intézkedésként kizárólag a feltartóztatást és a visszakísérést jelöli meg. A felperes Magyarország területén jogszerűtlenül tartózkodott, személyazonosságát nem tudta igazolni, ezért az Áht. speciális rendelkezései alkalmazásának helye volt; az átkísérés során a hatályos jogszabályok alapján járt el.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Rögzítette, hogy az azonos felek közötti közigazgatási perben az 1.K.701.269/2023/11. számú ítélet szerint az alperes mulasztást követett el azzal, hogy a felperes jogellenes belföldi tartózkodása miatt indult hatósági eljárást a hatáskörrel rendelkező idegenrendészeti hatósághoz nem tette át. A harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló 2008/115 EK irányelv (a továbbiakban: Visszatérési Irányelv) 15. cikke valóban rendelkezik az őrizet elrendelésének kötelezettségéről, valamint arról, hogy erről jogorvoslattal támadható határozatot kell hozni, azonban annak meghatározása, hogy arra melyik nemzeti hatóság rendelkezik hatáskörrel, a nemzeti jogalkotó feladata. Megállapította, hogy az alperes a kiutasítási eljárás lefolytatására hatáskörrel nem rendelkezett, mivel a Harmtv. végrehajtásáról rendelkező 114/2007. (V. 24.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 114. § (1) és (2) bekezdései arra az Főigazgatóság1 regionális igazgatóságát jogosították. A Vhr. 126. § (1) bekezdése alapján az idegenrendészeti őrizet elrendelése során az a hatóság jár el, amely a kiutasítási eljárás lefolytatására hatáskörrel rendelkezik. Jelen esetben a regionális igazgatóság volt jogosult a kiutasítási eljárás lefolytatására, ezért az őrizet elrendelése is az ő hatáskörébe tartozott. Tekintettel arra, hogy a Vhr. 126. § (2) bekezdésében foglaltak nem álltak fenn, az alperes a kiutasítást előkészítő őrizet elrendelésére sem rendelkezett hatáskörrel. Hatáskör hiányában pedig az alperes mulasztása az idegenrendészeti őrizet, illetve a kiutasítást előkészítő őrizet elrendelése vonatkozásában nem volt megállapítható; ezért az alperest olyan döntés meghozatalára nem kötelezhette, mely nem tartozik a hatáskörébe.

A Harmtv. 57. §-ára utalva megjegyezte, hogy az őrizetet elrendelő határozattal szemben jogorvoslatnak nincs helye, az ellen kifogással lehet élni, melyet az őrizet végrehajtásának a helye szerint illetékes járásbíróság bírál el. A kifogás előterjesztését a jogszabály nem a határozat meghozatalához, hanem az őrizet tényéhez köti, a felperes pedig nem volt elzárva attól, hogy ilyen kifogással éljen. Az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontjára és (4) bekezdésére alapított kereseti kérelmet is megalapozatlannak találta, mivel a Kp. 4. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pontja alapján a közigazgatási cselekmény egyedi döntés, tehát határozat vagy végzés lehet. A felperes maga sem állította, hogy az előállítás vagy az erről szóló igazolás kiadása tárgyában az alperes köteles lett volna határozat meghozatalára. Az előállítás jelen tényállás mellett a kiutasítási eljárást elősegítő járulékos cselekmény, melynek tárgyában egyedi döntés nem születik, ezért önálló mulasztási per tárgya sem lehet. Az Rtv. 92. § (1) bekezdése a rendőri intézkedéssel szemben az önálló panasz előterjesztését teszi lehetővé, melynek elbírálási szabályait a 93/B. § (1) bekezdése határozza meg. A felperes panaszt nem terjesztett elő, jogorvoslati lehetőségét nem merítette ki.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helyt adást, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat meghozatalára utasítását kérte.

Jogsértésként az EU Alapjogi Chartájának 6. cikkét, 47. cikkét, illetve a Visszatérési Irányelv 15. cikkét jelölte meg. Állította, hogy a vele szemben alkalmazott feltartóztatás és átkísérés nem vitásan az uniós jog hatálya alá tartozik, mivel a Visszatérési Irányelv hatálya alá tartozó kiutasításnak/kitoloncolásnak minősül; ennél fogva arra az uniós jog személyes szabadság tiszteletben tartásával és a hatékony jogorvoslattal kapcsolatos rendelkezései és az EUB vonatkozó, kötelező jogértelmezése alkalmazandó. A mulasztás megállapításához elegendő volt azt bemutatnia, hogy a vele alkalmazott intézkedés vonatkozásában uniós, valamint egyéb jog (EJEE 5. cikke) és abból levezethető kötelezettség rendelkezésre áll, melynek a keresetében eleget tett. Amennyiben az adott tényállásra az uniós jog vonatkozik, az efféle util elve alapján az érvényesülésének teret kell engedni, és a közvetlenül hatályosuló uniós jogi rendelkezések hatékony érvényesülését akadályozó magyar jogszabályokat félre kell tenni. Az Áht. 5. § (1b) bekezdése szerinti eljárás a Visszatérési Irányelv hatálya alá esik, így a fogvatartásra az uniós jog alkalmazhatóvá vált. A Visszatérési Irányelvnek az Áht. 5. § (1b) bekezdés szerinti eljárás de facto nem felel meg. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben irreleváns, hogy a Harmtv.-ben sor kerül a Visszatérési Irányelv 15. cikkének az átültetésére, mivel ettől az Áht. alapján folytatott eljárás az uniós joggal nem lesz összhangban. Ezen uniós jogból eredő kötelezettségének az alperes nem tett eleget. Hivatkozott a hasonló jogértelmezési kérdést felvető EUB előzetes döntéshozatali eljárásban meghozott C-924/19.PPU és C-925/19.PPU számú ítéletekre (a továbbiakban: FMS és SA ügy). Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy az uniós jog alapján fennálló jogszabályi kötelezettségnek az alperes eleget tett-e. Mivel erre nem került sor, az alperes mulasztást követett el. Az EUB jogértelmezésével ellentétes az elsőfokú ítélet [19] és [20] bekezdéseiben kifejtett indoklás is, miszerint a fogvatartással kapcsolatban nincs helye mulasztási pernek. Az FMS és SA ügyre utalva kifejtette, hogy a magyar bíróságoknak hatáskörrel kell rendelkeznie az uniós jogban garantált jogok védelme céljából indított kereset elbírálására akkor is, ha a nemzeti eljárási szabályok hasonló esetben nem biztosítanak ilyen kereset benyújtására lehetőséget. Az elsőfokú ítélet sérti az EJEE 5. cikk (1) bekezdés által biztosított személyes szabadsághoz való jogát és a (4) bekezdés szerinti hatékony jogorvoslathoz való jogot. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta és nem mérítette ki az EJEE 5. cikkével kapcsolatos kereseti kérelmét. Jogszabálysértő az elsőfokú bíróság ítélete azon oknál fogva is, mivel lehetőséget kellett volna adni arra, hogy a keresetében foglaltakat megfelelően tisztázza, és indokolását tagabb jogszabályi hivatkozások tükrében előadja.

[6] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A felperes fellebbezése nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemben helytállóan döntött a kereset elutasításáról, az ítéletében helyes jogszabályi rendelkezéseket hívott fel, azonban döntését téves jogkövetkeztetésre alapította. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét eltérő indokolással hagyta helyben.

[9] A Kp. 127. §-a alapján a mulasztási perre a törvénynek az egyszerűsített perre vonatkozó szabályait kell alkalmazni a KP. XXIII. fejezetében meghatározott eltérésekkel. A Kp. 124. § (5) bekezdés alapján az egyszerűsített pert a bíróság tárgyaláson kívül bírálja el, ezért az elsőfokú bíróság az 5. sorszámú végzésben adott helytálló kioktatása alapján megfelelő eljárásrendet követett, illetve tárgyalás tartása a fellebbezési eljárásban sem volt szükséges.

[10] A felperes a Kp. 38. § (1) bekezdés b) pontjára alapított keresetében a Harmtv. 54. - 55. §-aiban meghatározott idegenrendészeti/kiutasítást előkészítő őrizetet elrendelő határozat meghozatalának, illetve az Rtv. 33.§ (1) bekezdés f) pontja szerinti előállításról szóló okirat kiállításának elmaradása miatt az alperes mulasztásának megállapítását kérte. E körben hozta fel érveit az alperes jogellenes eljárásával kapcsolatban az EJEE, az Alapjogi Charta, az Alaptörvény, a Visszatérési Irányelv, valamint az EUB döntéseire hivatkozással.

[11] A másodfokú bíróság a felperes által előadott jogi okfejtéssel kapcsolatban mindenekelőtt rámutat arra, hogy az Alaptörvény 28. cikkéből következően a jogértelmezés során kötelezően figyelembe veendő, a Kp. 127. §-ához kapcsolódó jogalkotói indokolás kimondja, miszerint „a mulasztási per funkciója, hogy a közigazgatás passzív tevékenységével okozott jogszabálysértésekkel szemben a fél jogvédelmet kapjon. Ha a közigazgatási szerv jogszabályból eredő kötelezettségének nem tesz eleget, passzív magatartásával jogszabálysértést követ el. A külön pertípusként való nevesítés azért szükséges, mert a közigazgatási pernek az általános rész szerinti szabályozása a közigazgatási szerv aktív cselekményét feltételezi, ez a cselekmény a mulasztási per esetében hiányzik: a közigazgatási szerv jogszabálysértése éppen a cselekmény elmulasztásából áll”. Azaz a mulasztás megállapításának akkor van helye, ha a közigazgatási szerv nem indítja meg az eljárását, vagy azt – annak ellenére, hogy megindította – nem folytatja le, vagy ha az folyamatban van, úgy valamely eljárásjogi kötelezettségének határidőben nem tesz eleget, az eljárását megakasztja. A bíróság ebben az esetben a mulasztó közigazgatási szervet az eljárás megindítására, illetve a megakadt közigazgatási eljárás folytatására utasítja. Ebből következően a mulasztási per kizárólag a közigazgatási eljárás folyamatát érinti, abban az ügy érdemére vonatkozó körülmények csak annyiban bírálhatók el, amennyiben azok a közigazgatási szerv eljárásjogi kötelezettségét megalapozzák. A vizsgálандó kérdés az, hogy volt-e olyan körülmény, jogilag értékelendő tény, mely az eljárás megindításának, folytatásának vagy lezárásának a kötelezettségét vonta maga után. Mulasztási perben azon kérdésben, hogy a közigazgatási szerv az eljárást megfelelő módon folytatta-e le, abban az eljárási cselekményeknek a jogszabályoknak megfelelően tett-e eleget, állást foglalni nem lehet, mivel azok a közigazgatási eljárás jogszerűségének a felülvizsgálatához tartoznak, és az így okozott jogsérelemmel szemben a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja szerinti, a közigazgatási cselekmény jogellenességének megállapítása céljából előterjesztett megtámadási keresettel lehet jogorvoslással élni.

[12] A fenti jogértelmezéshez kapcsolódóan a Kp. 129. § (1) bekezdése rögzíti, a bíróság mulasztást állapít meg, ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekmény

megvalósítására vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségének az irányadó elintézési határidőn belül nem tett eleget. A 129. § (3) bekezdése értelmében, ha a bíróság a mulasztást megállapítja, a mulasztó szerv köteles az elmulasztott cselekményt az irányadó jogszabályi határidőn belül, ennek hiányában harminc napon belül megvalósítani. A Kp. 129. §-ára vonatkozó jogalkotói indokolás szerint „ha megállapítja a bíróság a mulasztást, a közigazgatási szerv a törvény erejénél fogva köteles mulasztása pótlására. Ez hatósági ügyekben általában az eljárás lefolytatását jelenti, a hatósági ügyek körén kívül mindig a vonatkozó szabályozástól függ a kötelezettség tartalma. A pótlásra rendelkezésre álló időt a külön jogszabályok vagy a bíróság határozata szabja meg, ezek hiányában harminc napon belül kell az elmulasztott cselekményt megvalósítani”. A Kúria Kfv.III.37.517/2020/7. számú végzése szerint a mulasztási per a közigazgatási szerv közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettsége elmulasztásának orvoslására irányul. A közigazgatási szerv jog-, vagy érdeksérelem okozó közigazgatási döntésével szemben nem mulasztási pernek, hanem az általános szabályok szerinti közigazgatási pernek van helye. A Kúria a Kf.II.41.170/2021/7. számú végzésében kiemelte, hogy a közigazgatási szerv mulasztása a közigazgatási szerv közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségének elmulasztása esetén állapítható meg.

[13] Jelen ügyben az alperes – a felperes által sem vitatottan – az Áht. 5. § (1b) bekezdése szerinti eljárást folytatta le, amikor a Magyarország területén jogellenesen tartózkodó felperest a külső határ szerinti határvonattól számított 8 km-es sávon belül feltartóztatta, majd a legközelebbi IBH kapuján átkísérte. Az alperes ezen eljárása a Kúria Kfv.III.37.126/2023/8. számú végzése alapján nem vitásan közigazgatási tevékenységnek minősül. Az alperes az Áht. 5. § (1b) bekezdése szerinti eljárást mint közigazgatási tevékenységet megkezdte, azt 2022. október 6.-7. napjai között lefolytatta, és 2022. október 7. napján – a felperes Köztársaság2-be történő átkísérésével – lezárta. Azaz az Áht. 5.§ (1b) bekezdése szerinti közigazgatási tevékenység megkezdésre, lefolytatásra, majd lezárásra került. A per tárgya kizárólag ezen közigazgatási cselekmény elmulasztásának a megállapítására irányuló kereseti kérelem lehetett. Az ítéltábla megítélése szerint ezen eljárása vonatkozásában olyan eljárásjogi kötelezettség, mellyel kapcsolatban a Kp. 129. § (1) bekezdése szerinti mulasztás lenne megállapítható vagy annak a (3) bekezdés szerinti pótlása elrendelhető volna, nem áll fenn.

[14] A felperes által a mulasztási kereset körében felhozott érvek – a fogvatartás, a határon való átkísérés milyen jogintézménynek minősül, ezzel kapcsolatban sérültek-e a jogorvoslathoz kapcsolódó alapvető jogai – a közigazgatási cselekmény jogszerűségének a megítéléséhez tartoznak. A mulasztási pertípus a mulasztással okozott jog-, vagy érdeksérelem és nem a jogsértő közigazgatási cselekményhez kapcsolódó jogsérelem orvoslására szolgál. Ha a közigazgatási szerv eleget tett az eljárási kötelezettségének, az ügyben döntést hozott (még ha nem is formális módon), ami az érintett számára jogsérelemet okozott, akkor nem mulasztási, hanem az általános szabályok szerinti közigazgatási per indítható. Arról tehát, hogy az idegenrendészeti/kiutasítást előkészítő őrizet elrendeléséről az alperesnek kellett-e döntést hoznia, és jogszerűen járt-e el akkor, amikor ilyen – jogorvoslati tájékoztatást is tartalmazó – írásba foglalt döntést nem hozott, az ügy érdemét, a közigazgatási cselekmény jogszerűségét érintő kérdés, mely jogsérelem megtámadási keresettel orvosolható. Az alperes a közigazgatási cselekményt lezáró döntését azzal, hogy a

felperest a határozáron átkísérte, meghozta, eljárását lezárta. Ezt követően az elmulasztott cselekmények már csak az eljárás jogszerűsége körében vitathatók.

[15] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság szükségtelenül bocsátkozott annak vizsgálatába, hogy idegenrendészeti/kiutasítást előkészítő őrizetet elrendelő döntés meghozatala az alperes hatáskörébe tartozott-e vagy sem, mert amennyiben igen és ennek nem tett eleget, úgy ennek jogkövetkezménye a közigazgatási cselekmény jogszerűségének vizsgálata körében vonható le. Szintén az eljárás jogszerűsége kapcsán értékelhető az alperes határozathozatali kötelezettsége, illetve annak elmaradása.

[16] A másodfokú bíróság mulasztási per keretében a felperes jogorvoslati jogának sérelmét sem találta megállapíthatónak. A jogorvoslati jog sérelme az ügy érdeméhez kapcsolódó anyagi vagy eljárásjogi jogszabálysértést jelent, mely mulasztási perben szintén nem orvosolható. A Kúria Kfv.III.37.094/2024/7-II. számú ítélete rögzítette, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely jogát vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslathoz való jog egy alkotmányos alapjog, azonban az Alaptörvény fenti elvi rendelkezését az eljárási szabályok, köztük a Kp. részletezi. Az Alaptörvény az eljárási jogok eszközeinek és fórumrendszerének szabályait részletesen nem tartalmazza, azokról az eljárási törvények, így a Kp. rendelkeznek. Az Alaptörvény tehát nem ad korlátlan felhatalmazást arra, hogy bárki, bármilyen ügyben, akármilyen perben érvényesítse az igényét, azt csak a vonatkozó perrendi szabályoknak megfelelően teheti meg. A jogalkalmazás során kötelezően figyelembe veendő jogalkotói indoklásból egyértelmű, hogy mulasztási per csak akkor indítható, ha a közigazgatási szerv jogszabályból eredő döntéshozatali kötelezettségének nem tesz eleget, ezzel a passzív magatartásával jogszabálysértést követ el. Ha a közigazgatási szerv döntést hoz, akkor nincs lehetőség mulasztási per indítására, ebben az esetben általános közigazgatási pert lehet indítani a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottnak. Ezt támasztja alá a hivatkozott egységes kúriai gyakorlat is.

[17] Peradat, hogy felperes az alperesi közigazgatási cselekmény jogellenességének megállapítása iránt a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja szerinti keresetet is előterjesztett, azaz a közigazgatási cselekménnyel szemben a jogorvoslati jogát gyakorolta. Az általa felhozott, a közigazgatási cselekmény jogszerűségét érintő indokok (anyagi és eljárásjogi jogszabálysértések) pedig ezen megtámadási kereset alapján vizsgálhatóak.

[18] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján az indoklás megváltoztatásával hagyta helyben.

[19] A pernyertes alperes a másodfokú eljárásban a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 82. § (1) és (5) bekezdése alapján

perkölségigényt nem számított fel, költségjegyzéket nem csatolt, így a bíróságnak a perkölségről döntenie nem kellett.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (48.000 forint) összegű fellebbezési illeték a felperes elsőfokú eljárásban biztosított személyes költségmentességére tekintettel a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján megfelelő eltéréssel alkalmazandó Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[21] A Kp. 127. §-ának utaló szabálya folytán a másodfokú bíróság a Kp. 124. § (5) bekezdése alapján, az egyszerűsített perre vonatkozó szabályok szerint, tárgyaláson kívül járt el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. szeptember 24.

dr. Kecskés Zsófia s.k. dr. Szeles Balázs György s.k. dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia
s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró